

14 DE FEBRER DEL 2013

Catalina
Gayà

—¿És músic?

—He intentat ser-ho, però ser músic va més enllà de voler-ho ser. Amb quatre amics, tenim un grup de música mediterrània, Remor de Mar. Els dijous a la nit tanquem Casa Beethoven i assagem. És una excusa per trencar amb la monotonia. El meu pare n'és un.

—¿No li imposa portar una casa amb 135 anys d'història?

—Imposar no, però és una gran responsabilitat. En un negoci familiar, hi ha una vinculació emocional forta. Ara estan tancant botigues centenàries. El meu pare portava la botiga abans que jo. Ell és músic.

«Totes les partitures tenen sentit. Cap busca el despropòsit»

—Han superat crisis de tota mena.

—M'expliquen que durant la guerra hi havia una espècie de contraban de partitures. Venien per Andorra. ¡Vam superar la sortida del disc! Amb els discos ja no és necessari ni fer música a casa ni que hi hagi tanta gent fent música.

—¿I ara?

—Hem de superar la crisi econòmica i internet, que és el més dur. En aquest país, a més, no es compleixen les normatives.

—Digui'm, ¿quina partitura s'ha seguit venent?

—Clar de lluna, de Beethoven, no falla. Els clàssics són l'essència acadèmica de la música i de la història. És evident que s'ha d'incorporar el pop, jazz, els boleros...

—¿Hi ha alguna partitura que expliqui el que està passant?

—Totes les partitures tenen sentit,

Gent corrent

Jaume Doncos Es defineix com a botiguer de partitures i, amb 34 anys d'experiència, reflexiona sobre aquest instant que és la vida.

«La música d'ara ens explicarà el que vivim»

cap busca el despropòsit. La música que es fa ara ens explicarà el que estem vivint.

—¿Creu que vivim un despropòsit?

—Hem perdut nivell social. Si li sóc sincer, jo no veig el sentit global de la vida: anem cap al no-res i venim del no-res. Som un instant.

—La música explica aquest instant.

—L'art, no només la música, intenta

explicar la vida, però no l'explica. És necessari, és clar. És un plus que tenim els éssers humans per fer-nos la vida més agradable.

—Segueixi.

—Per mi, la feina més bonica és aprendre a viure i a morir d'una manera natural. Com una petita espelma que es va fonent amb dignitat. Sé que em queda molt, però és una cosa que vull fer: vull arribar al final

amb dignitat.

—És tot un elogi de la lentitud.

—I les noves tecnologies fan que canviem el pensament.

—¿En quin sentit?

—Abans, tinguessis el que tinguessis, estaves bé. Potser volies una altra cosa, però no t'ensorraves per no tenir-la. Si no tenies una gravació, no era un drama. Ara materialment po-

dem tenir-ho tot. I aquesta capacitat, encara que sigui hipotecant-nos, afecta les relacions.

—Expliqui-m'ho.

—Baixes 200 pel·lícules, tens totes les simfonies de Beethoven, però ni has vist les pel·lícules ni has escoltat les simfonies. Emmagatzamem, però no disfrutem. A vegades perquè no tenim temps. Traspassem a les persones la noció de possessió ràpida. ¿S'ha preguntat per què hi ha tanta gent sola si hi ha una infinitat de pàgines de contactes?

—No.

—Jo crec que és perquè tenim la possibilitat de tenir-ho tot, i no ens conformem ni creem vincles ni ens comprometem. Tinc la sort d'haver viscut un ritme més lent, el del tu a tu, el del gest...

«Tinc la sort d'haver viscut un ritme més lent, el del tu a tu, el del gest»

—¿Enyora el passat?

—No, a vegades em costa tallar amb certs esquemes mentals. Sóc massa correcte. Deixar-se anar t'aporta nous aprenentatges i resiliència. Si no t'equivoques, no aprens.

—¿Ha estat tota la vida a Casa Beethoven?

—Vaig estudiar Educació, però fa 34 anys que treballo a la botiga. Als 15 anys vaig estar en una fàbrica cosint caixes de cartró.

—¿Treballava en una fàbrica?

—Llavors, quan tenies 15 anys, ja sabies que havies d'anar a treballar. Després va venir el servei militar i vaig anar a Andalusia. Era un ritual social. Hauria d'existir un ritual així, no la mili, és clar, però sí un ritual que permetés passar de ser adolescent a ser més responsable. ≡

gentecorriente@elperiodico.com